

ifølge § 3° Overenskomsten, medens der hos mig er Tvivl om, hvorvidt Meningen ikke er denne: hvis *Voldgiftsafgørelsen* ikke er tilvejebragt af Raadet ifølge § 3. Der er, som sagt, i denne Henseende nogen Uklarhed hos mig, og den er ikke blevet hævet ved at læse Medicinalkommissionens Bemærkninger desangaaende — jeg ser, at Lovforslaget, som det her foreligger, paa dette Punkt er overensstemmende med Medicinalkommissionens Forslag —, men det er jo et Punkt, der vil blive Adgang til at se nærmere paa, da Sagen efter de Udtalelser, der fremførtes af det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Piper), formentlig vil blive henvist til en kort og velvillig Udvalgsbehandling.

Hvad det næste Lovforslag angaar, foreligger det jo meget omhyggeligt forberedt af Medicinalkommissionen, hvor man har underkastet dets Enkeltheder en grundig Overvejelse. Som Lovforslaget blev forelagt i det andet høje Ting, var det undergaaet den Ændring, at der var tildelt Amtslægerne en noget udvidet Funktion, og dette foranledigede, at Lovforslaget blev fremlagt med Tilslutning af Sundhedsstyrelsens Formand, som principaliter havde stillet Forslag om, at der skulde oprettes 18 Amtsfysikater, hvis Indhavere skulde lønnes saaledes, at det kunde formenes dem at have privat Lægepraksis. Endvidere er jeg opmærksom paa, at Lovforslaget møder frem i dette høje Ting enstemmigt vedtaget af Folketinget, og at det saaledes paa Forhaand maa siges at have god Adkomst til at faa en let Passage gennem dette høje Ting, hvorom de faldne Udtalelser jo ogsaa varslar. Jeg ser heller ikke rettere, end at Lovforslaget tilsigter en god og betimelig Ordning af Embedslægevæsenet. Opgaven for Embedslægevæsenet er jo nu en hel anden end i de fjerne Tider, hvor det væsentlig blev til for at aabne Befolkningen — og da navnlig den fattige Del — fornøden Adgang til Lægehjælp. Udviklingen har imidlertid medført, at der overalt er forholdsvis let Adgang til den fornødne Lægehjælp, og det Lovforslag, jeg lige har omtalt, bygger netop paa Erkendelsen heraf. Som Forholdene nu har udviklet sig, bliver Embedslægevæsenets Opgave næsten udelukkende af hygiejnisk Art, nemlig den at overvaage Sundhedsplejen, Sundhedsvæsenet og at afværge eller begrænse Epidemier. Det er disse Opgaver, som naturligt er anviste Embedslægevæsenet i vore Dage. Dette er ogsaa ifølge det foreliggende Lovforslag udpeget som Hovedformaalet, og herimod

synes der mig ikke at kunne rejses nogen berettiget Indvending.

Men sideordnet med denne Præcisering af Embedslægevæsenets Opgaver i Overensstemmelse med, hvad Udviklingen kræver, indeholder dette Lovforslag en sikkert tiltrængt Lønningsreform for Embedslægerne. Der har paa de forskellige Stadier af dette Lovforslags Behandling hævet sig Røster for, at Lønningerne for Embedslægerne skulde være saa store, at disse ikke skulde være henviste til at søge privat Praksis, og der har baade i Medicinalkommissionen, i Sundhedsstyrelsen og i det andet høje Ting være fremført vægtige Argumenter i saa Henseende baade for og imod. Jeg ser ingen Anledning til at komme ind paa disse Argumenter eller paa en nærmere Analyse af det paagældende Spørgsmaal, for det første fordi jeg antager, at dette har fundet sin endelige Løsning ved den Affattelse, der nu foreligger, og for det andet fordi ogsaa jeg finder denne Løsning god og forsvarlig, baade økonomisk og praktisk set.

De Ændringer, der er foretagne i det andet Ting, er jo ikke omfattende. De gælder for det første en Forøgelse af Amtslægernes Tal. Endvidere dette, at Embedslægeeksamen fra 1925 bliver et uomgængeligt Vilkaar for at indehave Stillingen som Embedslæge. Dette sidste er et Moment, med Hensyn til hvilket det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Piper) udtalte nogen Betænkelighed, og jeg kan i og for sig dele denne Betænkelighed saavel som den, der ligeledes fra det ærede Medlems Side kom til Orde overfor den Bestemmelse i § 15, at naar en Kredslæge er fyldt 70 Aar, skal han afskediges. I samme Pausus i § 15 staar der: „Som Regel kan ingen, som er fyldt 45 Aar, for første Gang udnævnes til Kredslæge.“ Jeg synes de to første Ord: „som Regel“ er fortræffeligt paa deres Plads der, og jeg skål ikke nægte, at jeg egentlig vilde sætte Pris paa, om man ogsaa kunde kombinere disse to Ord med Aldersgrænsen 70 Aar, maaske ogsaa med Kravet om, at fra 1925 ingen kan indehave Stillingen som Embedslæge uden at have underkastet sig Embedslægeprøven. Endvidere har man i Folketinget ifølge § 4 tildelt Amtslægerne en noget udvidet Funktion, og Amtslægernes pensionsgivende Tillæg er nedsat fra 1,600 til 1,000 Kr. Denne Nedsættelse ledsagede det ærede 5te Medlem for 2den Kreds med en Beklagelse, som jeg i og for sig kan tiltræde, idet jeg dog nærer visse Tvivl om, hvorvidt det vil være muligt at faa det paagældende Forhold